

ע"פ 2590/14 - סאלח סעדיה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2590/14

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט א' שהם

סאלח סעדיה

המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי נצרת מיום
26.02.2014 בת"פ 14785-10-13 שניתן על-ידי כבוד
סגן הנשיא ת' כתילי

ט"ז בשבט התשע"ה (5.2.2015)

תאריך הישיבה:

עו"ד ניזאר עבד

בשם המערער:

עו"ד עילית מידן

בשם המשיבה:

פסק-דין

המערער הורשע על-פי הודאתו בעובדות כתב אישום שייחסו לו קשירת קשר לביצוע פשע, הצתת רכבה של עובדת סוציאלית שטיפלה במשפחתו של המערער (שהעבירה דיווחים לגבי התנהלותו האלימה בתוך התא המשפחתי ומסרה עדות כנגדו על-פי דין), והסתייעות ברכב לשם ביצוע פשע. בנוסף הורשע המערער, על-פי הודאתו כאמור, בשורת "עבירות תעבורה" - נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא פוליסת ביטוח ונהיגה ברכב שעליו נמסרה הודעת אי שימוש.

בית המשפט המחוזי השית על המערער 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בניכוי ימי מעצרו), מאסר מותנה, קנס, פיצוי למתלוננת ופסילתו מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 18 חודשים החל מיום שחרורו ממאסר.

על הנאשם 1 בכתב האישום, שנילווה למערער והוא זה שהצית את רכבה של המתלוננת (בעוד המערער ממתין ברכבו בסמוך למקום), גזר בית המשפט המחוזי 30 חודשי מאסר בפועל וכן מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת.

בית המשפט המחוזי עמד על חומרתה היתרה של עבירת ההצתה, תוך שהוא שם דגש מיוחד על הפגיעה בערך החברתי של שלטון החוק והצורך בשמירה על ביטחונם ושלומם של עובדי ציבור דוגמת המתלוננת - פקידת סעד, בה ביקש המערער לנקום על רקע עבודתה - וכן נתן משקל למניע הנקמה של המערער ולעברו הפלילי המכביד (הכולל 14 הרשעות קודמות בעבירות שונות). כן עמד בית המשפט המחוזי על הפסיקה הנוהגת בעבירות כגון דא. לאחר ששקל את מכלול שיקולי הענישה הראויים (לרבות התחשבות בהודאתו של המערער במיוחס לו, אף מבלי שהיה צורך בתיקון כתב האישום), השית על המערער את העונשים הנ"ל.

עיקר טרונותו של המערער מתמקדת בפער בענישה בינו לבין הנאשם 1 שהצית בפועל את רכבה של המתלוננת. לאחר ששמענו את טיעוני הצדדים בדיון שנערך לפנינו, הגענו לכלל מסקנה כי לא נפלה שגגה בגזר דינו של בית המשפט המחוזי. בית המשפט מצא לנכון לאבחן בין עונשיהם של שני המעורבים בפרשה תוך שהוא נותן משקל מרכזי לכך שהיה זה המערער שגמר אומר לנקום בעובדת הסעד שפעלה במסגרת תפקידה והוציא לפועל את זממו ביחד עם הנאשם 1. עוד ניתן משקל לכך שעברו של המערער מכביד מזה של שותפו לביצוע עבירות ההצתה והעבירות הנלוות לה, וכן לכך שלחובת המערער יש לזקוף אף את ביצוען של "עבירות התעבורה".

בית משפט זה כבר פסק כי אין דופי בהטלת עונש כבד יותר על מי שהגה, יזם ותכנן את ביצועה של עבירת הצתה בהשוואה לעונשו של מי שביצע את ההצתה בפועל [ראו לאחרונה: ע"פ 1727/17 מימון נ' מדינת ישראל (6.1.2015)], והדברים יפים אף לגבי המקרה דנן.

הערעור נדחה איפוא.

ניתן היום, ט"ז בשבט התשע"ה (5.2.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט